

Sygn. akt V KK 388/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)

SSN Jarosław Matras

Protokolant Anna Kowal

w sprawie **M. L.**

obwinionej z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (j.t. Dz. U. z 2012, poz. 1137 z późn. zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kpk

w dniu 28 stycznia 2015 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionej

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 26 czerwca 2014 r.

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sprawa obwinionej M. L. była już dwukrotnie przedmiotem orzekania przez sąd I instancji. Jako pierwszy orzekł wyrokiem nakazowym z dnia 11 marca 2014 roku, sygn. akt ... 89/14, Sąd Rejonowy w T., który obwinioną M. L. uznał za winną tego, że w dniu 12 października 2013 roku w Z. wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o Ruchu Drogowym

(j.t. Dz. U. z 2012, poz. 1137 z późn. zm.), nie wskazała na żądanie Straży Gminnej w L. komu powierzyła do kierowania w dniu 29 czerwca 2013 roku o godz. 11.30 w miejscowości M. samochód osobowy o nr rej.[...], którego kierowca popełnił wykroczenie w ruchu drogowym, tj. popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. w zw. z art. 78 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku - Prawo o Ruchu Drogowym (j.t. Dz. U. z 2012, poz. 1137 z późn. zm.) i za to na podstawie art. 96 § 1 k.w. w zw. z art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 500 zł; ponadto orzekł o opłatach i kosztach postępowania.

Obwiniona M. L. wniosła sprzeciw od tego wyroku, w terminie ustawowym, określonym w art. 506 § 1 k.p.k. przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych, postanowieniem z dnia 23 kwietnia Sąd Rejonowy w T. stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Z. Tam doszło do ponownego skierowania sprawy na posiedzenie i w dniu 26 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Z. wydał kolejny wyrok nakazowy mocą którego: obwinioną M. L. uznał za winną tego, że w dniu 12 października 2013 r. wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie Straży Gminnej w L. komu powierzyła do kierowania lub używania w dniu 29 czerwca 2013 roku samochód osobowy o nr rej.[...], którym kierowca o godz. 11.13 w miejscowości M. popełnił wykroczenie drogowe, polegające na przekroczeniu dozwolonej prędkości 40 km/h o 40 km/h, tj. popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. i za to wykroczenie na podstawie art. 96 § 3 k.w. wymierzył jej karę grzywny w kwocie 300 zł, a także orzekł o kosztach i opłatach sądowych.

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 12 września 2014 r.

Obecnie Prokurator Generalny wniósł kasację na korzyść M. L. od prawomocnego wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Z. z dnia 26 czerwca 2014 roku, sygn. akt ... 487/14.

Autor skargi kasacyjnej zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego w Z. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 94 § 1 k.p.w. w zw. z art. 506 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych i wydaniu ponownie wyroku nakazowego, w sytuacji gdy poprzedni

wyrok nakazowy został zaskarżony przez obwinioną M. L. wniesionym w terminie sprzeciwem. W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie kwestionowanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona na korzyść M. L. przez Prokuratora Generalnego okazała się oczywiście zasadna, co przemawiało za rozpoznaniem jej na posiedzeniu przewidzianym w art. 535 § 5 k.p.k. i uwzględnieniem sformułowanego w niej zarzutu oraz wniosku. Skarżący trafnie zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego w Z. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Zasadnicze znacznie w tej sprawie ma dyspozycja art. 506 § 3 k.p.k. stosowanego odpowiednio w postępowaniu w sprawach o wykroczenia na podstawie art. 94 § 1 k.p.w. Przywołana regulacja określa prawne skutki wniesienia sprzeciwu od wyroku nakazowego. Jest to szczególny środek zaskarżenia wyroku nakazowego, który powoduje utratę mocy obowiązującej tego orzeczenia oraz obliguje do rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych. Oznacza to, iż zawsze konsekwencją skutecznego wniesienia sprzeciwu od wyroku nakazowego jest dalsze rozpoznawanie sprawy, w której orzeczenie to zapadło, na zasadach ogólnych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 sierpnia 2012 roku, sygn. akt III KK 221/12, *OSNKW 2013/1/1*).

Tymczasem, Sąd Rejonowy w Z., wydając kolejny wyrok nakazowy w sprawie nie uwzględnił regulacji zawartych w art. 94 § 1 k.p.w. w zw. z art. 506 § 3 k.p.k., czym dopuścił się rażącej ich obrazy. Nie ulega wątpliwości, że uchybienie to miało istotny wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia, bowiem doprowadziło do wydania orzeczenia bez rozpoznania sprawy zgodnie z regułami przewidzianymi w procedurze karnej.

Z powyższych względów uzasadnione było uwzględnienie kasacji wniesionej w niniejszej sprawie z urzędu przez Prokuratora Generalnego na korzyść obwinionej M. L. oraz zawartego w niej wniosku o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Z. do ponownego rozpoznania.

Przystępując do ponownego rozpoznania tej sprawy sąd meriti uwzględni sytuację procesową jaka powstała po wniesieniu sprzeciwu przez obwinioną i zastosuje się do regulacji obowiązującej w tym zakresie.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.